

De Val van het Amerikaanse Imperium

Door Frank , 18 juni 2026

De Val van het Amerikaanse Imperium

Pepe Escobar: Het Memorandum met Iran, Europa's Blindheid en de Zoektocht naar een Nooduitgang

Richard Wolff: De Amerikaanse nederlaag in Iran en het einde van het Amerikaanse imperium

Pepe Escobar: Israel Just Got Outplayed - The MoU That 'Beat' Israel Where It Hurts

Door [Frank Dumon](#)

De geopolitieke aardverschuivingen van de afgelopen maanden hebben de illusies van het Westen genadeloos aan het licht gebracht. Terwijl de mainstream media in Europa en de Verenigde Staten nog steeds trachten de schijn van een onoverwinnelijke westerse hegemonie op te houden, tonen de recente ontwikkelingen in West-Azië een heel ander beeld. De recente analyses van de gerenommeerde geopolitieke deskundigen [Pepe Escobar](#) en [Richard Wolff](#) schetsen een ontvullerend beeld van een imperium in verval. De Verenigde Staten, geconfronteerd met een verpletterende strategische nederlaag in hun confrontatie met Iran, zijn gedwongen tot een vernederend Memorandum of Understanding (MoU). Dit document is echter geen vredesverdrag, maar een wanhoopsdaad van een administratie die zijn greep op de wereldorde definitief

verliest.

In deze diepgaande analyse onderzoeken we de implicaties van dit MoU, de uitverkoop van Amerikaanse strategische reserves aan een wanhopig Europa, de cruciale rol van Libanon voor Teheran, de versterking van de strategische RIC-partnerschap (Rusland-Iran-China), de tragische koppigheid van Europa, de noodzakelijke transformatie van de Golfstaten, en het reële gevaar dat een in de hoek gedreven Amerika zijn toevlucht zal zoeken in afleidende avonturen in Cuba of Groenland.

Het Memorandum of Understanding: De Enige Reddingsboei voor Trump

Het door de VS en Iran gesloten Memorandum of Understanding (MoU) wordt in Washington uiteraard gepresenteerd als een diplomatieke overwinning, maar de realiteit is dat het voor president Trump de enige beschikbare 'nooduitgang' (off-ramp) is. Zoals Pepe Escobar haarfijn analyseert, bevindt de Amerikaanse militaire en economische machine zich in een staat van uitputting. De VS beschikken niet langer over de raketten, de combat hubs, of de strategische diepgang om een nieuwe, grootschalige oorlog in de Straat van Hormuz te voeren. Iran daarentegen staat met de vinger aan de trekker, gesteund door de wetenschap dat zij in een direct conflict de regio, en met name Israël, met de grond gelijk kunnen maken.

Trump heeft een meerfasenstrategie ontwikkeld om dit MoU aan de Amerikaanse binnenlandse publieke opinie te verkopen. In de eerste fase claimt hij dat de vrije doorvoer van olie in de Straat van Hormuz is hersteld dankzij zijn toedoen. In de tweede fase koopt hij tijd voor de tussentijdse verkiezingen (midterms) door sanctieverlichting te beloven, hoewel de Amerikaanse diepe staat (de 'deep state') er alles aan zal doen om dit te torpederen. Maar de échte, achterliggende reden voor de haast is van economische aard. Escobar onthult dat de Amerikaanse strategische oliereserves tegen medio augustus een noodzakelijk kritiek dieptepunt zullen bereiken. Een wereldwijde energieschaarste en een daaruit voortvloeiende economische crisis dreigen, wat de inflatie weer enorm zou aanjagen. Het MoU is dus geen ideologische keuze, maar een pure overlevingsstrategie om een economische implosie te voorkomen.

Richard Wolff bevestigt deze lezing vanuit een macro-economisch en historisch perspectief. Voor Wolff is het MoU het klassieke symptoom van een 'overreach' van een imperium in verval. De VS hebben de situatie, hun eigen capaciteiten en de veerkracht van hun tegenstanders zwaar onderschat. Wat we nu zien is geen

vrede, maar een tactische terugtocht van een verslagen mogendheid die niet bereid is de nederlaag toe te geven. Het is een poging om de schijn op te houden, terwijl de fundamenten van de Amerikaanse hegemonie onomkeerbaar zijn weggeslagen.

Verkocht aan de Hoogste Bieder: Hoe Trump zijn Olie en Gas Reserves aan een Wanhopig Europa Verkwanselde

Een van de meest cynische aspecten van de Amerikaanse strategie is de manier waarop de VS hun eigen strategische energiereserves hebben gebruikt om hun Europese 'bondgenoten' leeg te zuigen. Om de eigen economische tekorten het hoofd te bieden, heeft de Trump-administratie zich genoodzaakt gezien om zijn schaarse energievoorraden, zoals vloeibaar aardgas (LNG) en ruwe olie, te verkopen. En wie waren de gretigste afnemers? Een wanhopig, gedesindustrialiseerd Europa. De oliebarons daarentegen maakten woekerwinsten.

Europa, dat zich door zijn eigen morele en strategische hoogmoed in een onmogelijke positie heeft gemanoeuvreerd, is volledig afhankelijk geworden van Amerikaanse energie-export. Terwijl de Europese bevolking geconfronteerd wordt met torenhoge energieprijzen en het einde van de Europese welvaartsstaat nadert, heeft Trump deze wanhoop gemonetariseerd. De VS hebben hun strategische reserves verkocht tegen torenhoge prijzen aan een Europa dat geen andere keuze had. Dit is geen partnerschap; dit is de uitbuiting van een vazal door een stervende meester. Het resultaat is dat de VS hun reserves hebben uitgeput voor kortetermijngewin, terwijl ze nu, met het oog op de dreigende tekorten in augustus, gedwongen zijn om via het MoU met Iran de oliekransen weer open te draaien. Europa blijft achter met de rekening, volledig genegeerd door de 'beschermer' in Washington.

De Rode Lijn van Libanon: Waarom Teheran Niet Zal Wijken

Binnen de onderhandelingen over het MoU is er één dossier dat voor Iran absoluut niet onderhandelbaar is: Libanon. Zoals Escobar benadrukt, en zoals recentelijk ook werd onderstreept door de analist [Laith Marouf](#), is de band tussen Iran en Libanon veel dieper dan die van een louter bondgenootschap; het is een existentiële verbintenis. Marouf wees erop dat tijdens het recente conflict maar liefst 20% van de huizen en infrastructuur in Zuid-Libanon is verwoest. Wederopbouw is onmogelijk

zolang Israël de regio bezet houdt.

Waarom steunt Iran Libanon zo sterk?

- ◆ Iraanse beleidsmakers beschouwen de veiligheid van belangrijke regionale partners nu als een integraal onderdeel van de nationale veiligheidsperimeter van Iran, in plaats van als een apart dossier dat geïsoleerd kan worden besproken.
- ◆ De inzet om bondgenoten te verdedigen wordt gezien als cruciaal voor het behoud van de geloofwaardigheid van Iraanse garanties in de hele regio.
- ◆ Iran heeft bewezen in staat te zijn aanvallen op te vangen en te blijven functioneren als regionale speler, zelfs onder aanzienlijke militaire druk.

Waarom Libanon zo belangrijk is

- ➔ De aanwezigheid van Hezbollah aan de noordelijke grens van Israël geeft Iran strategische diepte, waardoor vijandelijke middelen worden afgeleid en Israël constant wordt bedreigd op het gebied van veiligheid.
- ➔ Libanon geeft Iran invloed op de Middellandse Zee, waardoor Iran zijn macht ver buiten zijn eigen grenzen kan projecteren.
- ➔ Hezbollah is het "kroonjuweel" van het Iraanse regionale netwerk. De overgave van Libanon zou de geloofwaardigheid van Iran bij alle andere partners in de regio schaden en tegenstanders laten zien hoeveel druk ze op het volgende front moeten uitoefenen.

Israël, geleid door een wanhopige Benjamin Netanyahu die zijn eigen politieke overleving en mogelijke gevangenisstraf probeert te ontlopen, weigert zich terug te trekken uit Zuid-Libanon. Dit is een gevaarlijk spel. Voor Teheran is de veiligheid van Libanon en Hezbollah de ultieme rode lijn. Escobar maakt duidelijk dat Iran niet zal

aarzelen om het MoU te laten stranden als Israël doorgaat met de bombardementen op Libanon. Iran heeft de Amerikanen via Pakistaanse bemiddelaars al gewaarschuwd: als Washington zijn 'huisdier' Israël niet in toom kan houden, zal Teheran het recht in eigen handen nemen en Israël direct aanvallen.

De bereidheid van Iran om Libanon te verdedigen, koste wat het kost, toont de morele en strategische ruggengraat van de As van Verzet. In tegenstelling tot de VS, die hun bondgenoten louter als pionnen beschouwen, is de steun aan Libanon voor Iran een kwestie van principe en regionale stabiliteit. Een vrede in West-Azië is onmogelijk zonder een rechtvaardige en duurzame oplossing voor Libanon, en Iran zal niet toestaan dat dit land het slachtoffer wordt van Israël's expansionistische drang.

Het Strategische RIC-Partnerschap: De Nieuwe Ruggengraat van de Multipolaire Wereld

De Amerikaanse nederlaag in Iran is niet slechts een lokaal fenomeen; het is een directe weerspiegeling van de opkomst van het strategische partnerschap tussen Rusland, Iran en China (het RIC-trio), in de bredere context van de BRICS-alliantie. De bemiddeling van Pakistan bij het MoU was niet een soloproject, maar werd stilzwijgend maar krachtig gesteund en overzien door Peking. China begreep dat een oorlog met Iran de Nieuwe Zijderoute en de eigen energiezekerheid in gevaar zou brengen.

Rusland en Iran hebben hun strategische partnerschap naar een ongekend hoog niveau getild. Waar het Westen dacht Iran te kunnen isoleren, is het land juist geïntegreerd in een robuust Euraziatisch veiligheids- en economisch netwerk. Richard Wolff wijst er terecht op dat Iran's overwinning een overwinning is voor het hele BRICS-blok. De G7-top, die wanhopig probeerde door vier BRICS-landen te 'lenen' om nog enige relevantie uit te stralen, toonde slechts de pathetische staat van het westerse establishment.

De echte macht verschuift naar de tafels waar Moskou, Peking en Teheran de regels bepalen, gesteund door een Global South die zich niet langer laat dicteren door een moreel en militair bankroet Washington.

Europa's Tragische Koor: Blindelings Agressie en Sancties

Te midden van deze historische verschuivingen blijft Europa, en met name de politieke elite in Berlijn, Parijs en Brussel, vastzitten in een door zichzelf gecreëerde waanwereld. Europa heeft de les van het verval van het Amerikaanse imperium niet geleerd. In plaats van te zoeken naar een eigen, onafhankelijke strategische positie, blijft de Europese Unie blindelings de Amerikaanse agenda volgen.

[Ursula Von der Leyen](#)

Dit uit zich in een voortdurende, bijna zelfmoorddadige agressie tegen Rusland.

Europese leiders, waaronder de Duitse en Britse militaire en politieke elite, blijven praten over directe confrontaties, het leveren van langeafstandsraketten en het tolereren van terroristische drone-aanvallen op Russisch grondgebied. Ze lijken te vergeten, of willen niet onderkennen, dat Rusland niet langer de zwakke tegenstander is van de jaren '90, maar een kernmacht die geduldig wacht op het juiste moment om deze provocaties met verpletterende kracht te beantwoorden.

Tegelijkertijd blijft Europa, in een vertoning van ongeëvenaarde diplomatieke domheid, vasthouden aan sancties tegen Iran, zelfs nadat de VS zelf gedwongen waren om een verdrag met Teheran te sluiten. Waarom doen ze dit? Richard Wolff biedt de juiste psychologische en politieke verklaring: de Europese politieke klasse gebruikt 'Russofobie' en morele verontwaardiging als een afleidingsmanoeuvre. Zij weten dat hun eigen bevolkingen lijden onder de desastreuze gevolgen van de breuk met Rusland (goedkope energie) en China (markten en grondstoffen). **De Europese welvaartsstaat is opgeofferd aan het Amerikaanse imperialisme.**

Om de woede van de eigen bevolking en het bedrijfsleven af te leiden, creëren ze een permanente staat van hysterie rondom een 'Russische dreiging'. Het is de klassieke 'round up the usual suspects' tactiek: in plaats van hun eigen falen toe te geven, wijzen ze naar een externe vijand. Het is een tragisch schouwspel van een continent dat zijn eigen ondergang regisseert.

De Golfstaten: Het Einde van de Huidige Orde en de Noodzaak tot Aanpassing

De ondertekening van het MoU en de feitelijke overname van de controle over de Straat van Hormuz door Iran, heeft de Golfstaten (GCC) in een existentiële crisis gestort. De wereld zoals de petromonarchieën die de afgelopen decennia kenden, met de Verenigde Staten als de onbetwiste veiligheidsgarantie, is voorbij. De VS hebben bewezen niet in staat, noch bereid te zijn om de Golfstaten te beschermen tegen Iraanse vergeldingsacties.

Zoals Escobar aangeeft, beseffen landen als Saoedi-Arabië en Qatar dat ze zich moeten aanpassen aan een nieuw paradigma. Pakistan speelt hierin een fascinerende rol als verbindende schakel. Met zijn nucleaire capaciteiten, zijn uitstekende relaties met zowel de GCC als met Iran, en de onwrikbare steun van China, biedt Pakistan de Golfstaten een nieuw veiligheidsparadigma aan. Het concept van 'ondeelbare veiligheid' (indivisible security), dat door Rusland en China wordt gepromoot, wordt de nieuwe standaard. De Golfstaten moeten accepteren dat de Straat van Hormuz onder Iraans beheer valt. Zoals Wolff scherp opmerkt: het verschil tussen een 'tolheffing' en een 'vergoeding' is slechts semantiek; de realiteit is dat Iran de scepter zwaait, en de Golfstaten zullen moeten leren leven met deze nieuwe, door Teheran gedicteerde realiteit, of ze nu willen of niet.

Een Verslagen Imperium op Zoek naar Afleiding: Cuba en Groenland?

Misschien wel de meest verontrustende conclusie uit de analyses van Escobar en Wolff betreft de psychologie van een verslagen en vernederd Amerika. Een imperium in verval, dat zijn strategische nederlagen in het Midden-Oosten en Eurazië niet aan de eigen bevolking kan uitleggen, heeft een afleiding nodig. Een zondebok. Een externe vijand die makkelijk te verslaan is, om zo de illusie van 'Make America Great Again' in stand te houden.

Escobar waarschuwt dat de primaire kandidaat voor zo'n afleidingsoorlog Cuba is. Cuba is al meer dan een eeuw een obsessie voor de Amerikaanse politieke elite, en met name voor de Cubaans-Amerikaanse lobby in Washington (denk aan figuren als Marco Rubio). In de Amerikaanse 'National Security Strategy' wordt het westelijk halfrond nog steeds beschouwd als de eigen 'backyard'. Een aanval op, of een poging tot regimewisseling in Havana, zou voor een wanhopige Trump-administratie (of een opvolger zoals JD Vance) een manier zijn om nationalistische sentimenten aan te boren en de aandacht af te leiden van het economische falen en de nederlaag in Iran.

Een andere, wellicht nog cynischer optie die Escobar noemt, is Groenland. Hoewel het militair minder complex zou zijn dan een operatie in Cuba, zou een poging om Groenland te annexeren of onder dwang over te nemen, een signaal afgeven van imperiale herrijzenis. Het is een makkelijker doelwit dan een menselijke bevolking die zich zal verzetten, en het biedt toegang tot cruciale zeldzame aardmetalen en strategische posities in het Arctische gebied. Wolff sluit hierbij aan met zijn stelling dat een stervend imperium, naarmate het naar beneden stort, steeds meer rampen en conflicten veroorzaakt. Een verslagen Amerika is een gevaarlijk Amerika, en de wereld, inclusief Rusland en China, moet voorbereid zijn op deze onvoorspelbare en potentieel destructieve stuiptrekkingen van de adelaar.

Conclusie: De Onontkoombare Verschuiving naar Multipolariteit

De geopolitieke realiteit van juni 2026 laat geen ruimte voor twijfel: de unipolaire wereldorde is definitief begraven. Het Memorandum of Understanding tussen de VS en Iran is het doodvonnis van de Amerikaanse hegemonie in West-Azië. Trump heeft zijn strategische reserves verkocht aan een Europa dat zich in een staat van zelfopgelegde armoede bevindt, terwijl de Europese leiders, gevangen in hun eigen Russofobe waanwereld, doof en blind blijven voor de nieuwe krachtsverhoudingen.

Tegenover deze chaos en het morele verval van het Westen, staat de opkomst van het RIC-bondgenootschap en de BRICS-naties. Zij bieden niet alleen een economisch alternatief, maar ook een nieuw veiligheidsparadigma gebaseerd op soevereiniteit en wederzijds respect, in plaats van dwang en uitbuiting. De Golfstaten zullen zich moeten aanpassen, Libanon zal beschermd worden door de onwrikbare steun van Teheran, en de wereld zal waakzaam moeten zijn voor de laatste, gevaarlijke capriolen van een imperium dat zijn einde ziet naderen.

Voor de oplettende waarnemer, en voor diegenen die de geschiedenis bestuderen in plaats van haar te ontkennen, is de boodschap helder. De toekomst behoort niet aan degenen die vasthouden aan de illusies van het verleden, maar aan degenen die de moed hebben om de nieuwe, multipolaire realiteit te omarmen. De val van het Amerikaanse imperium is geen tragedie; het is de noodzakelijke geboorte van een eerlijkere, meer evenwichtige wereldorde.

Bronnen

[Pepe Escobar](#): Israel Just Got Outplayed - The MoU That 'Beat' Israel Where It Hurts

[Richard Wolff](#): U.S. Defeat in Iran & End of the U.S Empire

[Leith Marouf](#): Overview of his most recent YouTube video's

The Cradle: <https://thecradle.co/articles/lebanon-is-now-part-of-irans-deterrence-doctrine>

PressTV: <https://www.presstv.ir/Detail/2026/06/17/770645/Iran-US-presidents-sign-war-ending-MoU-Geneva-meeting-still-on-track-FM-spox>

RT - Iran declares victory over US: <https://swentr.site/news/641757-iran-us-victory-memorandum/>